

Meisjes van adel in de Middeleeuwen:

Kinderen van adel mochten tot hun zevende jaar spelen. Meisjes speelden vaak met poppen. Ook deden ze spelletjes, zoals blindemannetje.

Verder hielpen ze mee in het huishouden en sommige meisjes kregen les. Als meisjes onderwijs kregen, dan kregen ze vaak les van een non. Die leerde de meisjes hoe ze zich moest gedragen en wat goed of slecht was. Mensen van adel leerden bijna nooit lezen of schrijven. Dat lieten ze over aan de monniken in de kloosters. Er waren ook maar weinig boeken. Elk boek werd namelijk met de hand geschreven.

Daarna moesten meisjes zich voorbereiden op hun leven als edelvrouw. Meisjes leerden vanaf 7 jaar allerlei handwerken, zoals weven, naaien en spinnen.

Meisjes leerden ook paardrijden. Het was netjes om beide benen aan één kant van het paard te houden. Dat heet schrijlings. Hier waren speciale dameszadels voor.

Ze leerden van alles over het huishouden en dat was heel wat. Als meisjes groot waren moesten ze toezicht houden op de bedienden die het werk deden. En ze moesten zorgen dat er genoeg voedsel in voorraad was.

Een kasteelvrouw was namelijk de baas over de hele huishouding in het kasteel.

Verder moest een vrouw zo snel mogelijk kinderen krijgen. Het liefst wilde men een zoon, zodat die zijn vader kon opvolgen.

Als een kind nog in de wieg lag werd er vaak al beslist met wie dat kind later zou trouwen. Alleen als iemand van adel veel grond bezat, had hij ook macht. Daarom probeerden edelen hun macht en grond uit te breiden door hun kinderen te laten trouwen met iemand die uit een belangrijke, rijke familie kwam. Om die reden werd dat al vroeg geregeld. De meeste meisjes waren al zo rond hun veertiende jaar getrouwd.

